

РЕШЕНИЕ

№ 6351

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9729** по описа за **2012** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ от 18.06.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 23-и състав по нахд № 2624/2012г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 120539 от 24.01.2011г., издадено от началник „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.3 ЗДвП на Е. Ж. Ж., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.2 от ЗДвП вр. чл.7, т.1, б. „б” от Наредба № 17/2001г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон, конкретно на чл.34, ал.1, предл.2 ЗАНН, тъй като нарушението следва да се счита за открито, когато има достатъчно данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя. В случая нарушението било установено въз основа на попълнена декларация от наказаното лице и в резултат на извършена проверка. Поддържа, че нарушението, нарушителят и

неговата вина са доказани по безспорен начин. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде потвърдено наказателно постановление (НП) № 120539 от 24.01.2011г., издадено от началник АНД на отдел „Пътна полиция” при СДВР.

Ответникът по касационната жалба Е. Ж. Ж. от [населено място], [улица], ет.3, ап.6 оспорва жалбата в писмено становище от 12.10.2012г.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 18.06.2012г. СРС, НО, 23-и състав по нахд № 2624/2012г. е отменил НП № 120539 от 24.01.2011г., издадено от началник „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.3 ЗДвП на Е. Ж. Ж., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.2 от ЗДвП вр. чл.7, т.1, б. „б” от Наредба № 17/2001г.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. Г. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за допуснат порок при образуване на административно наказателното производство по смисъла на чл.34, ал.1, предл.2 ЗАНН, тъй като датата на извършване на твърдяното в НП нарушение е на 11.05.2010г., а АУАН е съставен на 06.12.2010г., т.е. повече от 6 месеца от извършване на нарушението.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства, относими към състава на нарушението по чл.6, т.1 ЗДвП. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 23-и състав е валидно и допустимо.

Касационната инстанция не споделя изложените от районния съдия правни доводи за нарушение на чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН. Единственият довод на районния съдия да отмени обжалваното пред него НП е нарушението на сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН за образуване на административнонаказателно производство - АУАН да не е съставен в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Макар правилно да е приел, че нарушението е извършено на 11.05.2010г. и нормата на чл.34, ал.1 ЗАНН съдържа две алтернативни хипотези на преклузивните срокове за образуване на производството, районният съдия е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63 ЗАНН. Съгласно задължителните указания на ТР № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл.34, ал.1 ЗАНН започва да тече от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е

пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя. Във всички случаи обаче АУАН не може да бъде съставен в едногодишен срок от извършване на нарушението. При извършено нарушение на 11.05.2010г., едногодишният преклузивен срок по чл.34, ал.1 ЗАНН изтича на 11.05.2011г. В случая АУАН е съставен на 06.12.2010г., т.е. в рамките на преклузивния 1 годишен срок по чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН и същият е неприложим като основание да не се образува административно наказателно производство. Касационната инстанция намира за неправилни доводите на районния съдия, че при съставянето на АУАН е допуснато нарушение на тримесечния срок по чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН, тъй като датата на извършване на нарушението била 11.05.2010г., а АУАН бил съставен на 06.12.2010г. – след като били изтекли повече от 6 месеца от извършване на нарушението. В оспореното решение е налице пълна липса на мотиви относно това, кога е открит нарушителя, т.е. откога тече тримесечният срок по чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН, което е самостоятелно отменително основание по чл.348, ал.1, т.2 вр. ал.3, т.2 НПК.

В случая се касае за нарушение, установено със система за видеонаблюдение, записът по която е направен по преписка № ВН000124665 от 02.11.2010г. Абсолютно житейски нелогично е да се приеме, че с техническото извършване на заснемането (трите снимки, касаещи преминаването на червен сигнал са направени на 11.05.2010г.) нарушителят е открит от органа, компетентен да състави АУАН. Към същата дата е налице единствено технически запис, който подлежи на преглед от служители на СДВР в последващ момент. Касаторът е представил в производството пред СРС заповед №Из-1687 от 02.07.2010г. на МВР, с която са определени компетентните да установяват нарушения по ЗДвП полицейски органи - служители от отделите «Пътна полиция» на ГДОП и ОД на МВР, полицейски инспектори VI-IV степен «автоконтрольор» и «младши автоконтрольор» в ОД на МВР и други служители на ГДОП и ОД на МВР след проведено обучение и проверка на знанията им. В тази връзка по делото е разпитан актосъставителят П., която е «младши автоконтрольор» в група «Видеонаблюдение» на СДВР. Същата установява, че нарушението е установено на основание снимков материал, който е изпратен в ОД на МВР П., тъй като автомобилът бил собственост на фирма със седалище в [населено място]. Видно от изготвена справка от 03.12.2010г. в Централната база данни на КАТ л.а. с ДК № 6868BX, марка «Л. Ровер Ф.» е собственост на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ап.6. Този адрес съвпада с посочения в АУАН и в жалбата до СРС адрес на наказаното лице Е. Ж.. Видно от приложените към становище на Е. Ж. от 12.10.2012г. писмени доказателства същият е управител на същото търговско дружество [фирма] – [населено място]. Вън от съмнение е, че доказателствената тежест за установяване авторството на нарушението се носи от административно наказващия орган (АНО). В този смисъл в производството пред СРС АНО не е ангажирал никакви доказателства кой е управител на [фирма], респ. изискана ли е декларация, представена ли е такава декларация относно това, който е управлявал автомобила на 11.05.2010г. Съгласно чл.188 ЗДвП (ред.Д.в. бр. 20/09г.) собственикът или този,

на когото е предоставено МПС, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил МПС. Актосъставителката П. е посочила пред СРС, че е съставена декларация, но такава не е представена с административно наказателната преписка.

Във връзка със спорния въпрос относно приложението на чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН при установяване на нарушение чрез система за видеонаблюдение, нарушението не може да се счита открито на датата на изготвяне на снимковия материал. Визираната процедура по чл.188 ЗДвП предполага издирване на собственика на автомобила и изискване на декларация от негова страна, който е управлявал автомобила, за да се установи авторството на нарушението. Установяването на авторството на нарушението, т.е. откриване на нарушителя по смисъла на чл.34, ал.1, пр.2 ЗАНН, винаги се извършва в един по-късен момент - когато е издирен собственика на автомобила, респ. лицето, което го е управлявало. В случая не е представена декларация от законния представител на [фирма], а справка относно собствеността на автомобила е направена на 03.12.2010г. Няма данни по делото, нито може да се приеме за житейски логично актосъставителят П. - «младши автоконтрольор» в група «Видеонаблюдение» на СДВР (независимо от наличието на други компетентни да съставят АУАН органи), да е прегледала видеоматериала на същата дата на съставянето му. Ето защо следва да се приеме, че датата на установяване на нарушението, респ. откриване на нарушителя при нарушения, установени чрез видеозаснемане е датата на установяване на собственика на автомобила, респ. лицето, което го е управлявало, по смисъла на чл.188 ЗДвП. Тази дата винаги е по-късна от датата на изготвяне на снимковия материал. Като е приел обратното СРС е допуснал неправилно приложение на закона - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

От друга страна и съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 НПК, (приложима в производството пред СРС, с оглед препращането, което прави чл. 84 от ЗАНН), районният съд, в пределите на своята компетентност, е бил длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай съдебният състав се е занимавал единствено с обсъждането на намереното нарушение по чл.34 ЗАНН, без да изложи никакви съображения по същество на спора. Районният съдия не е изложил никакви мотиви относно съставомерността на нарушението, което от една страна препятства произнасянето от касационната инстанция по същество на спора относно и от друга би накърнило правото на защита на страните за произнасяне в двуинстанционно съдебно производство. Решаването на основния спорен въпрос за извършване на нарушение по чл.6, т.1 ЗДвП изисква събиране на всички относими доказателства по чл.188 ЗДвП, които в случая не са представени. Актосъставителят П. е заявила пред СРС, че е изготвена декларация, но в хода на съдебното производство съдът, който разполага със съответните процесуални способности за събиране на относимите доказателства, не е изискал представянето ѝ. На основание чл.13, ал.1 НПК вр.чл.11 ЗАНН районният съдия е бил длъжен да съдейства активно за разкриване на обективната истина по делото, вкл. чрез служебно

събиране на доказателства. Касационната инстанция намира, че районният съд следва да събере и други относими доказателства, които са от значение за пълното изясняване на случая, като примерно да изиска доказателствата по чл.188 ЗДвП, което би спомогнало за изясняване на спора от фактическа страна. Предвид горните съображения, АССГ приема, че решаващият състав на СРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при разглеждането на делото и постановяването на съдебния акт. Съдът е бил длъжен да установи чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Като не е направил необходимото да изясни фактическата обстановка по случая, районният съд е пренебрегнал основно свое задължение, каквото е служебното разкриване на обективната истина, независимо от процесуалното поведение на страните. Като следствие на така допуснатите съществени процесуални нарушения, районният съд е постановил съдебен акт, който следва да бъде отменен. Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд за повторно събиране на гласни доказателствени средства, писмени такива и произнасяне по същество по повдигнатия предмет на спора.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, II - ри Касацонен състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 18.06.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав по нахд № 2624/2012г., с което е отменено наказателно постановление № 120539 от 24.01.2011г., издадено от началник „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.3 ЗДвП на Е. Ж. Ж., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.2 от ЗДвП вр. чл.7, т.1, б. „б” от Наредба № 17/2001г.

ВРЪЩА делото на Софийския районен съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.